

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: N. T. D.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Pleskalem, advokátem, se sídlem Jakubské nám. 2, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2004, č. j. 55 Az 710/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2196/VL - 20 - ZA - 03 - 2003 ze dne 20. 6. 2003, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel svou kasační stížnost odůvodňuje tím, že krajský soud dle jeho názoru nedostatečně posoudil skutkový stav věci, když neshledal důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu. Důvodem jeho odchodu z vlasti byla nespokojenost s celkovou situací v rodné zemi, včetně politické situace a nesvobody. Jeho politické přesvědčení bylo vždy v rozporu s oficiální vládní politikou země. Svůj návrat do Vietnamu

si již nedokáže představit, neboť sympatizuje s názory vyspělých demokratických zemí a odmítá se jakkoli ztotožnit se socialistickým zřízením. Stěžovatel se rovněž domnívá, že by v případě návratu do země byl ohrožen. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel v České republice pobýval již v letech 1986 – 1993, kdy zde pracoval jako dělník v lakovně. Po návratu do Vietnamu nenalezl práci odpovídající jeho schopnostem a zkušenostem, proto pomáhal rodině při podnikání. Když se snažil získat lepší zaměstnání, byly po něm požadovány úplatky. Na tuto skutečnost si stěžoval, a byl proto v roce 1999 několikrát předvolán na policii k podání vysvětlení. Další důsledky to pro něho nemělo. V listopadu 2000 s pomocí převaděčů opět vycestoval do České republiky, neboť poměry ve Vietnamu mu nevyhovují, protože poznal poměry v Evropě. Žalovaný konstatoval, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a nevztáhl na něho překážku vycestování podle § 91 téhož zákona. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), určující povinnosti správního orgánu v průběhu správního řízení a dále porušení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu. Krajský soud žalobu zamítl a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalovaný v průběhu správního řízení zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a vyvodil z něj odpovídající právní závěry, s nimiž se soud zcela ztotožnil. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 3. 8. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 16. 8. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou

měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal postup krajského soudu při přezkumu existence důvodů pro udělení azylu a vztažení překážky vycestování ve stěžovatelově případě. Pokud krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá nespokojenost se státním zřízením či obecnými poměry v zemi, navíc žalobcem ani v zemi původu neprojevená, takovýmto důvodem není. Krajský soud tedy konstatací tohoto závěru při posuzování právní otázky důvodů pro udělení azylu nepochybil.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně uplatnil nesprávné posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 13 odst. 2 zákona o azylu. Ustanovení § 13 zákona o azylu však umožňuje žalovanému udělit azyl osobě, jejíž rodinný příslušník (jednotlivé kategorie rodinných příslušníků jsou přitom vymezeny právě stěžovatelem zmíněným odstavcem 2 tohoto ustanovení) obdržel v České republice ochranu formou azylu. Tato námitka není důvodná, jelikož z obsahu žádosti o azyl (č. l. 7 správního spisu) je zřejmé, že na území České republiky se nenachází žádný stěžovatelův rodinný příslušník.

Pokud stěžovatel konkrétně uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak ani tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Ani ve způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou existence důvodů pro konstataci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud žádnou nesprávnost neshledává. Stěžovatel žádné konkrétní důvody svědčící existenci překážky vycestování v žalobě neuvedl a zabýval-li se jimi žalovaný a shledal-li jeho závěr krajský soud správným, ani takovému jeho postupu nelze ničeho podstatného vytknout. V těchto právních otázkách tedy krajský soud použil správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom nesprávnosti se nedopustil ani při výkladu.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu